

VALS VIENÈS

Estació de Puigcerdà. Mitja tarda. Darreries de desembre de 1992. Sis joves de la Seu esperem el tren que ens ha de dur a Barcelona. El motiu: fer un pelegrinatge de confiança a través de la Terra. Potser us sobta, però això és ben bé el que férem quan vam decidir d'agafar les motxilles i amb el cor ple d'il·lusió anar-nos-en cap a Viena per a celebrar el Nadal, responent així a la crida interior de Déu. Una crida, però, força especial, tal i com podreu comprendre en acabar de llegir aquest article.

El viatge fou llarg en hores –prop de les trenta– però no gens carregós car, si t'ho plantejes, conviure més d'un dia sencer dins d'un autocar pot ésser d'allò més divertit i engrescador. Doncs bé, ja teniu una corrua de vint-i-sis autobusos catalans enfilant cap a Austria, ja que Viena era la ciutat on enguany s'havia de celebrar la Trobada Internacional per a la Pau que Nadal rera Nadal la comunitat ecumènica de Taizè convoca.

No us descriuré com n'és de bonica la ciutat del Danubi perquè per a això podeu consultar qualsevulla enciclopèdia. En tot cas deixeu-me fer-vos cinc cèntims sobre el que em significà aquest viatge.

Érem molts, prop de cent cinc mil joves d'arreu d'Europa, i quan dic d'arreu vull dir de Portugal, Finlàndia, Macedònia i Lituània per a posar quatre exemples concrets. Us imagineu l'enrenou que aquesta gentada suposà per als vienesos? A més, tenint en compte la gernació de persones que participàrem a la Trobada és comprensible que els queviures que ens facilités l'organització fossin més aviat escadussers i senzills: pa, pomes, llaunes de l'exèrcit i algun iogurt. Un menú per a gourmets!! I del fred no en parlem. Durant els sis dies d'estada a Viena no vam pujar dels -5°C!! I la temperatura mínima fou de ...-13°C!!

Us preguntareu que què coi hi féiem a dos mil quilòmetres de casa, afamaïts i mig morts de fred. Doncs vivíem amb persones d'altres països i meditàvem sobre les nostres vides. Per a fer-ho ens reuníem en grups segons la parròquia on vivíem i participàvem dels moments de pregària a què se'ns convidava cada migdia i cada vespre. Les xerrades foren d'allò més interessants i les pregàries d'allò més viscudes. Frapa molt veure tants joves asseguts a terra, pregant cadascú a la seva manera,

en la seva llengua, escoltant aquells cants que com la pluja de tardor anavent fent saó.

I ja està. No es tractava de fer grans coses, ans de deixar fer: amb això ja hauríem fet prou. No es tractava de cercar Déu, sinó de deixar-se trobar per Déu, fos qui fos per a cadascú.

Si sabéssiu com n'era de bonic sortir de la pregària del vespre i estar a deu graus sota zero, o bé tenir gana i poder agrair aquelles pomes i aquells rosecs de pa, o bé asseure't a terra i saber-te estimat i ple de pau, o bé parlar amb algú i adonar-te que malgrat enraonar idiomes tan diferents com el polonès i el català hi ha un llenguatge comú a tothom que és el de l'esperit humà, o bé fer un viatge tan llarg entafonat dins d'un autocar, o bé començar l'any ballant un parell de valsets, o bé arriscar-te a trobar aquell que realment ets!!

Compreneu ara per què us he dit que era una crida força especial? Ho era perquè se'ns cridava a recomençar, a agafar noves il·lusions, a ser agraïts, a ser senzills i a ser joves entre els joves. Se'ns cridava, sobretot, a anar al fons de nosaltres mateixos per a trobar Aquell que És, perquè Déu espera on són les arrels.

En arribar a la Seu, aquells sentiments, aquells cants i aquells records m'havien fet créixer i vaig adonar-me que Déu m'havia plantat una flor al cor, en concret una flor d'hisop.

